

* Tiny Bolk-Van de Booren voor haar trots, café Den Doolaard.

Foto TONNY STROUKEN

20-1-95
Van onze correspondent
BERT SAARLOOS

MAASTRICHT - Boven de deur van het damestoilet hangt een bombardon. Oude landbouwwerktuigen en foto's van straattaferelen uit het begin van deze eeuw sieren de overige plekken aan de wanden van het café. Stille getuigen van een diep verlangen naar de goede oude tijd. Tegelijkertijd is Tiny Bolk-Van de Booren een symbool van vooruitgang. De vrouw verricht baanbrekend werk in de voetbalsport, al staat ze er zelf waarschijnlijk niet bij stil.

In de ogen van de enige vrouwelijke voorzitter van een Limburgse voetbalclub (Celios) schuilt veel verdriet, maar ook een ijzersterke wil om te overleven. Na het overlijden van haar man, toen voorzitter van Celios, was ze geknakt. „Anderhalf jaar geleden zakte Paul in-

Tiny Bolk enige vrouwelijke baas van voetbalvereniging

Voorzitster ziet duels alleen met verrekijker

een tijdens het krijten van het veld. Ik wist echt niet meer wat ik moest doen, voelde me zó verloren. Met de steun van al die fantastische clubmensen ben ik er bovenop gekomen. De club betekent alles voor mij.”

Unicum

Tiny Bolk nam de voorzittershamer over van haar man, daarmee voor een unicum zorgend in de Limburgse voetbalwereld. „Ik was al penningmeester, ben ik nog steeds. Het voorzitterschap was een logisch vervolgstuk.”

Immers, vóór haar man - die

23 jaar voorzitter was - vervulde haar vader die functie. In het ouderlijk huis in Jekerdal, café Den Doolaard, richtten de heren Van de Booren, Weidman en Coenen net na de oorlog Celios op, één van de kleinste voetbalclubs van Maastricht. Vijfendertig leden telt de vereniging nu. Het eerste team speelt in de 1e klasse van de afdeling, de laagste klasse voor standaardelftallen. „Het niveau is nog te hoog”, zegt Jack Buck, de eerste speler die binnendruppelt voor de training. „We behaalden één punt uit elf wedstrijden.”

Tiny's café - „het laatste 'tankstation' voor de grens”, zegt ze lachend - is het zenuwcentrum van de vereniging. Het café doet tevens dienst als kantine, bestuurskamer en clublokaal. „Supporters van andere verenigingen vinden het hier veel gezelliger dan in hun eigen kantine.”

Er werden reeds kapitalen geboden voor het pand, om er de laatste coffeeshop voor de grens van te maken. Tiny Bolk wil echter voor geen geld verhuizen. „Ik ben een Maastrichtse, maar toch een landmens. Ik kom bijna nooit in de stad. Je waant je hier op het Franse platteland. Vroeger liepen achterom nog de koeien. Als je wilde voetballen, moesten eerst de beesten naar een andere wei en de koeieflaten worden uitgespreid.”

Verrekijker

Pal naast het café ligt een kleine weg naar het veld. Zelf komt de voorzitter zelden op het 'plein'. „Ik heb het te druk in het café. Af en toe kijk ik met de verrekijker, maar verder zie ik weinig van de wedstrijden. Bij uitwedstrijden kan ik ook niet mee.”

Naast het eerste voorzitterschap van een vrouw, had Celios ook de primeur van het eerste damesvoetbalelftal van Maastricht. Tiny Bolk: „Eerst dacht ik, wat hebben die meiden nou toch op een voetbalveld te zoeken. Maar ik raakte enthousiast. Ik ben zelfs zeventien jaar KNVB-commissielid van de damessectie geweest.

We hebben wat meegemaakt in de pionierstijd van het damesvoetbal. Na een wedstrijd bij RKSNE knapte de V-snaar van één van de auto's. Gelukkig dat we met vrouwen onderweg waren. Eén moest haar panty dus uittrekken”, besluit ze lachend.